

Hồi Thứ Ba

THỦ CẤP ĐẠI HỘI

Từ ba ngày qua, khách giang hồ tấp nập đổ xô về dãy Cửu Đầu Sơn. Trên tay mỗi người đều có xách một gói nhỏ như những món quà biếu cho người quen thân.

Những cây đại thụ thân to, tàng rậm hay những hang động dưới chân Cửu Đầu Sơn, đều trở thành những nơi trú ngụ của khách giang hồ tới từ ba ngày trước.

Có những người gặp nhau trên đường tới Cửu Đầu Sơn nhưng tuyệt nhiên không hỏi han nhau một lời. Họ từ nhiều phương trời, từ miền ngoại môn, trên sơn cao, động kín, hay từ miền hải đảo xa xôi, đạp ngày tháng để về đây. Họ âm thầm không nói năng, nên không biết mục đích của họ như thế nào. Song người nào cũng có vẻ suy tư khó hiểu.

Dãy Cửu Đầu Sơn khách giang hồ ai cũng biết là dãy núi hiểm trở trùng trùng.

Nơi đây đã nổi danh Cửu Môn Cốc, là một vùng cấm địa mà tên đại ma đầu Cửu Khúc Ma Quân làm chúa tể. Đã từ hai mươi năm qua, nói tới Cửu Môn Cốc, khách giang hồ chỉ mừng tượng tới một vùng tử thần, một địa phận mà ai tò mò lén lút đặt chân vào là chẳng bao giờ trở ra được.

Rồi từ đó không ai dám lai vãng.

Năm năm...

Mười năm...

Mười lăm năm...

Vùng đất cấm ấy vẫn bao trùm một sự bí mật chết chóc. Những huyền thoại được dịp thêm dệt vẽ vời và cũng vì thế địa danh đã thu hút sự chú ý của khách giang hồ võ lâm gần xa. Ai cũng muốn chính bước chân mình, đôi mắt mình, đặt vào đó, nhìn cho thấu hết sự huyền bí kinh hoàng đã gieo rắc từ bao lâu nay.

Nhưng rồi ngày tháng chậm chạp trôi qua trong sự suy tư của giới võ lâm. Không một biến cố nào xảy ra, không một cao thủ nào soi xét vùng đất cấm đó để xem những gì đã ngự trị bên trong Cửu Môn Cốc mà đã mang lại sự kinh hoàng suốt gần hai mươi năm ròng rã cho giới giang hồ.

Hai năm nữa...

Rồi ba năm nữa trôi qua...

Giới võ lâm hầu như bất lực và kinh hoàng tới cùng khi nhắc đến ba chữ ‘Cửu Môn Cốc’.

Thế rồi trong niềm lo âu kinh hoàng đó, một nguồn tin được laon truyền bằng thiệp mời của Cửu Khúc Ma Quân gửi đến tận tay từng người được mời.

Những người nhận được thiệp mời, gồm đủ mọi môn phái võ lâm thuộc hai đạo hắc bạch.

Đối với Cửu Khúc Ma Quân khách giang hồ võ lâm ai cũng nghe danh, mặc dù chỉ trong một năm nay. Song những biến cố liên quan đến Cửu Khúc Ma Quân quả là kinh hồn khiếp vía. Nhưng những biến cố này đều chung qui là sự tàn sát với một võ công thượng thặng của lão. Nhất là vũ khí mà lão sử dụng. Đó là một chiếc trượng gồm có chín khúc nối liền nhau. Cũng bởi vũ khí phức tạp này mà chiêu thức của cây trượng đã đưa lão lên hàng đệ nhất võ công. Chỉ trong vòng một năm giang hồ đã đổi mặt.

Rồi thiệp mời của Cửu Khúc Ma Quân gửi đến người nhận đã là một ngạc nhiên, nhưng điều ngạc nhiên hơn là địa điểm đón tiếp khách giang hồ võ lâm là Cửu Môn Cốc.

‘Cửu Môn Cốc’.

Ba chữ này ghi vào thiệp mời đã đập vào mắt bất cứ một ai nhận được tấm thiệp mời. Cho nên một điều kỳ quặc khác được ghi trong tấm thiệp là người nhận thiệp muốn đi dự phải mang theo một thủ cấp của bất cứ ai, nhưng phải là kẻ thuộc giới võ lâm. Về mục đích của cuộc đại hội này, chủ nhân Cửu Khúc Ma Quân có ghi sẽ thông báo khi khai mạc.

Cũng bởi sự hiếu kỳ, nên khi nhận được thiệp mời không một ai có ý định từ chối. Vì vậy, còn ba ngày nữa mới đến ngày đại hội mà khách giang hồ võ lâm đổ về Cửu Đầu Sơn đã khá nhiều.

Một ngày nữa trôi qua...

Rồi một ngày nữa trôi qua...

Hôm nay chính là ngày đại hội được ghi trong thiệp mời. Con đường vào Cửu Môn Cốc trở nên nhộn nhịp, khác với những ngày dài của hai mươi năm qua.

Khách giang hồ võ lâm đã lần lượt đi vào Cửu Môn Cốc. Ngoài sự hiếu kỳ làm họ hăng hái tham gia. Nhưng có một vấn đề làm họ phải dè dặt là mục đích của đại hội này không có một nhân vật nào không nghĩ về Cửu Khúc Ma Quân, là vị chủ nhân của Cửu Môn Cốc và vị chủ trì buổi đại hội. Càng nghĩ họ càng thấy phức tạp bởi oai danh khủng khiếp của lão đại ma đầu và người con trai duy nhất của lão. Nghe giang hồ đồn rằng người con trai của lão là Lỗ Nhạc Thanh mới tuổi đôi mươi, nhưng nổi danh không kém gì lão. Một tay hấn đã tàn phá, đập vùi không biết bao nhiêu thiếu nữ ngây thơ con nhà khuê các trâm anh. Với một tuyệt kỹ khinh công, đệ nhất giang hồ của hấn mà Cửu Khúc Ma Quân đã tìm được trong một kỳ thư để cho hấn luyện tập. Với cái tên ‘Ma Ảnh’, chưa một ai bắt hấn được

từ lúc hấn tung hoành giang hồ. Thêm nữa, võ công của hấn thuộc loại kỳ chiêu quán thế nên hễ nghe năm chữ ‘Lỗ Nhạc Thanh công tử’ là người người đều nể sợ.

Hai cha con lão hầu như giang hồ vô địch, thì những âm mưu, những toan tính khó có ai chống chế được. Những suy tư đó đè nặng tâm tư họ và thể hiện trên từng khuôn mặt của khách đến tham dự một vẻ nặng nề im lặng.

Khách giang hồ cứ tiếp tục nhập cốc. Ngay tại đệ nhất môn cốc đã có môn hạ của Cửu Khúc Ma Quân đứng đón tiếp và cũng để kiểm soát tín vật tham dự đại hội.

Những ma đầu có, các nhân vật của các môn phái cũng đều có người tham dự, song những người đến đây đều là nhân vật hạng nhất võ lâm.

Họ cứ lặng lẽ đi vào không buồn dừng chân. Vậy mà có một người cứ đi chậm chạp từ phía dưới chân núi Cửu Đầu Sơn lững thững đi vào miệng cốc. Gã đi như không buồn nhìn một ai. Gã đội chiếc nón rộng vành che kín khuôn mặt của gã. Chân dậm giày vải, trang phục toàn màu xám nhạt. Thái độ của gã trông cũng kỳ quặc hơn gã. Song trên giang hồ biết bao nhân vật kỳ quặc hơn gã, nên cũng chẳng ai thêm để ý đến làm gì.

Khi gã băng qua khu rừng thì cũng sắp đến đệ nhất môn cốc. Bỗng nghe có tiếng gọi: - Huynh đài !

Gã nghe giọng nói quen quen nên dừng chân thì từ mé rừng bên phải một thư sinh mặt ngọc lướt người ra hỏi tiếp: - Huynh đài cũng đi dự đại hội ư?

Gã áo xám nhích chiếc nón rộng vành đáp: - Vâng ! Còn bằng hữu?

Chàng thư sinh mặt ngọc chớp đôi mày cong vút ngáp ngừng đáp: - Tại hạ cũng thế ! Nhưng ...

- Nhưng thế nào?

- Tại hạ chưa có tín vật.

- Tại sao?

Chàng mặt ngọc đáp: - Chưa tìm ra tín vật có giá trị.

- Thế nghĩa là thế nào?

- Nghĩa là tôi muốn có tín vật là thủ cấp của một nhân vật hữu danh, như vậy thích hơn.

Gã áo xám gật gù hỏi tiếp: - Nhưng làm thế nào bạn hữu có cho kịp để dự đại hội?

Chàng thư sinh dáng buồn buồn nhỏ giọng: - Tôi cũng chưa biết làm sao, hay là...

- Hay là thế nào?

- Nghĩa là tôi chỉ còn một cách duy nhất là đón một nhân vật đại ma đầu đi dự đại hội để mượn thủ cấp vậy.

Gã áo xám lắc đầu nói: - Bạn hữu tính vậy không ổn rồi.

- Tại sao?

- Vì luật lệ của Cửu Khúc Ma Quân đã cấm trong vòng năm dặm của vùng này không một ai được giết chóc, động thủ trong ba ngày trước ngày khai mạc đại hội. Hơn nữa, giờ khai mạc đã sắp sửa rồi nên không đủ thời gian để bạn hữu hành động.

- Thật đáng tiếc.

Chàng thư sinh quay người rời khỏi cốc khẩu với niềm tuyệt vọng đáng thương không buồn nói câu từ già. Gã áo xám thấy vậy vội gọi giật lại: - Bằng hữu! Bằng hữu !

Chàng thư sinh dừng chân hỏi: - Có chuyện gì vậy huynh đài?

Gã áo xám nói ngay: - Đã có tín vật cho bạn.

Chàng thư sinh giọng ngạc nhiên: - Tín vật cho tôi?

- Đúng!

- Ở đâu?

Gã áo xám đưa cái túi nơi tay gã lên cao đáp: - Đây !

- Đó !

- Vâng.

Chàng thư sinh đi tới gần gã áo xám hỏi: - Nhưng thủ cấp của ai?

Gã áo xám trầm giọng: - Nếu bạn hữu cần tín vật hữu danh thì bạn hữu cứ nhận gói này, còn ai thì bạn hữu sẽ biết lúc trình thị tín vật của mỗi người.

Gã áo xám ngừng lại một thoáng rồi tiếp: - Nhưng nếu e sợ hậu quả thì tôi không ép bạn hữu.

Nghe câu này chàng thư sinh hất hàm gần giọng: - Tôi không tệ như huynh đài tưởng. Song tôi chỉ ngại huynh đài không có tín vật để tham dự đại hội thôi.

Gã áo xám đáp ngay: - Điều đó không quan hệ. Tôi đã có một tín vật khác mà tôi đã bỏ ở ngoài kia, chốc nữa tôi sẽ ra lấy và vào sau. Bây giờ bạn hữu cứ đi trước đi.

Chàng thư sinh không khách sáo, liền đưa tay lấy cái gói của gã áo xám rồi nói: - Xin cảm ơn huynh đài.

Nói xong chàng vội lao đi vào cốc khẩu.

Lúc này chàng áo xám mới nhẹ nhàng lấy chiếc nón rộng vành để lộ một gương mặt thật đẹp của một chàng trai tuấn tú nhưng điểm chút phong sương cương nghị.

Gã vẫn đứng nhìn theo chàng thư sinh.

Bỗng có tiếng xe ngựa chạy lộc cộc phía sau lưng gã. Gã vội quay người lại nhìn thì một gương mặt của một thiếu nữ đẹp như tiên nga lộ ra khỏi thành xe và lúc đó chiếc xe cũng vừa ngừng lại tại nơi gã áo xám đang đứng.

Tiếng người thiếu nữ trong trẻo hỏi: - Xin lỗi các hạ đi đâu mà đứng đây vậy?

Gã áo xám bình tĩnh đáp: - Thưa tiểu thư tôi định vào Cửu Môn Cốc.

- Vậy các hạ đi tham dự đại hội?

Gã trầm ngâm một lúc rồi đáp: - Dự định là vậy nhưng ...

Thấy gã ngập ngừng nên thiếu nữ hỏi chận: - Nhưng thế nào các hạ?

Gã mỉm cười nhã nhặn đáp: - Nghe thiên hạ nói rằng Cửu Môn Cốc từ hai mươi năm nay là vùng đất chết, mà giờ đây thấy người người đổ đồn về nên tôi cũng tìm theo, nhưng tới đây mới biết rằng muốn nhập cốc phải có tín vật, mà tín vật là một thủ cấp nên tôi đành thất vọng.

- Tại sao vậy?

- Vì muốn lấy đầu một người trong giới võ lâm đâu có dễ.

- Tại sao không dễ?

- Vì tôi tuy có học nghề song còn quá kém thì làm gì hành động được.

Thiếu nữ trong kiệu bỗng phá lên cười. Tiếng cười trong như pha lê vang lên một cách thích thú làm gã áo xám lúng túng hỏi: - Tại... tại sao...tiểu thư cười?

Thiếu nữ mở cánh cửa xe ngựa tứ mã nhẹ nhàng bước xuống với thân hình uyển chuyển cân đối. Nàng nhỏ nhẹ nói:- Tôi cười vì thấy gương mặt tuấn tú của các hạ khi lúng túng trông thích thú làm sao ấy.

Gã áo xám càng lúng túng hơn.

Gã đáp: - Xin... xin tiểu thư thứ lỗi cho.

Nàng ta lại cất tiếng cười trong cao nữa rồi mới đáp: - Các hạ lại kiểu cách quá!

- Vậy chứ tôi phải làm sao?

- Thì trước lạ sau quen, giang hồ tứ hải giai huynh đệ mà. Các hạ cứ xem tôi như một người bạn đi vậy.

Gã áo xám lắc đầu lia lịa: - Vấn đề đó tôi không dám đường đột.

- Hay các hạ chê Nam Phương tiểu thư này.

Gã áo xám nhìn đôi mắt thật đa tình và rất đẹp của nàng tiểu thư mang tên Nam Phương rồi đáp: - Hân hạnh được biết quý danh của tiểu thư nhưng tôi là kẻ vô danh trong giang hồ thì đâu dám kết bạn với ai.

- Các hạ vẫn có tên thì sao gọi là vô danh?

- Đành rằng vậy song tôi thích thiên hạ gọi tôi bằng cái tên thiên hạ đặt cho.

- Nhưng các hạ đã được thiên hạ đặt danh chưa?

- Chưa! Nên tôi mới nói là vô danh.

Nam Phương tiểu thư cười rất thích thú rồi nói: - Các hạ nói chuyện hay lắm. Nhưng giờ này sắp tới giờ khai mạc đại hội rồi, chúng ta cùng vào để tham dự cho vui.

Gã áo xám đưa ngón tay chỉ vào gã và hỏi: - Tôi cũng được vào ư?

- Chứ ai cấm các hạ.

Gã áo xám chỉ tay về phía trước nói: - Nhưng vì phía cốc khẩu ...

Nam Phương tiểu thư xua tay: - Không đâu, các hạ hãy lên xe này đi với tôi là an toàn.

Gã áo xám giọng ngạc nhiên: - Lên xe đi với tiểu thư?

- Đúng vậy.

- Không được đâu.

- Sao vậy?

- Sợ mang tiếng cho tiểu thư.

- Không sao. Các hạ cứ lên xe đi nếu không chê tôi!

Gã áo xám nói ngay: - Được rồi, có tiểu thư, tôi xin được vào để chiêm ngưỡng vùng đất tử thần ngự trị này xem sao.

Vừa lúc đó hai nàng con gái từ lúc nãy đến giờ vẫn im lìm đứng hầu sau lưng Nam Phương tiểu thư giờ đây vội vàng mở cửa xe để Nam Phương tiểu thư bước lên rồi gã áo xám bước theo sau.

Cỗ xe ngựa này gồm có bốn con tuấn mã toàn màu trắng để kéo. Người kéo xe cũng là một thiếu nữ ngồi giữa hai nàng khác.

Thùng xe gồm có hai chiếc băng dài thật lộng lẫy. Hai nàng thiếu nữ theo hầu ngồi băng sau nhưng lưng đưa về phía trước.

Nam Phương tiểu thư ngồi nơi băng trước và cạnh nàng là gã áo xám. Gã nhìn phía ngoài thùng xe đều sơn một màu hồng và phía trong cũng sơn màu hồng nhưng nhạt hơn.

Thấy gã quan sát chiếc xe, Nam Phương tiểu thư mỉm cười hỏi: - Các hạ thấy thế nào?

- Đẹp!

- Thật đấy chứ?

- Vâng!

- Các hạ thích chiêm ngưỡng Cửu Môn Cốc?

- Vâng!

Lúc này chiếc xe đã nhẹ nhàng lao vút đi bởi sức kéo thật nhanh bởi bốn con tuấn mã. Chiếc xe đi nhanh vào đệ nhất môn cốc.

Vùng này là một khoảng cốc đạo tương đối rộng rãi, song hai bên toàn là đá dựng lổm chổm bén nhọn. Không có một loại cây cối nào mọc trong khoảng này. Chỉ toàn là những ngọn đá nhọn muốn chọc thủng vùng trời xanh phía trên cao.

Gã áo xám quay lại nói với Nam Phương tiểu thư: - Vùng núi đá này nguy hiểm quá phải không tiểu thư?

Nàng cũng đưa mắt nhìn ra ngoài đáp: - Đây là đệ nhất môn cốc hay được gọi là Thạch Môn nằm án ngữ cho Cửu Môn Cốc ở phía trong.

Chiếc xe lại đi ngang qua những môn hạ của Cửu Khúc Ma Quân kiểm soát tại đây. Những người này vừa thấy chiếc xe ngựa của Nam Phương tiểu thư thì lập tức cúi đầu chào một cách tôn kính.

Chiếc xe cứ vun vút đi qua và gã áo xám quay lại hỏi: - Tiểu thư chắc có một địa vị quan trọng đối với chủ nhân Cửu Môn Cốc?

Nàng đưa đôi mắt thật tinh tứ nhìn gã áo xám nói: - Các hạ đừng nên biết gì về Cửu Môn Cốc thì hay hơn.

- Ồ!

- Tại sao vậy?

- Biết nhiều thì phiền nhiều.

- Á... à...

Chiếc xe ngựa lại quanh qua quẹo lại bởi vì đã đi vào lối quanh co của cốc đạo. Nơi này là một cánh đồng cỏ tranh bát ngát, hoa tranh như những chiếc cờ lau trắng phếu lợp từng vùng theo từng đợt gió heo may bất chợt thổi qua.

Gã áo xám với giọng thi nhân: - Hoa tranh đẹp dịu dàng, điểm chút hoang dại, nhất là tại nơi này. Nhưng mấy ai được điểm phúc để chiêm ngưỡng hả tiểu thư?

Nam Phương tiểu thư cười thật vui: - Không ngờ đám hoa tranh nơi đệ nhị môn cốc lại góp thú cho các hạ.

Rồi nàng nghiêng đầu nheo mắt giọng hài hước: - Các hạ nếu theo nghiệp văn chắc thành công hơn nghiệp võ.

- Tại sao vậy? - Vì tâm hồn các hạ thật thi nhân.

Gã áo xám nhếch môi mỉm cười: - Tiểu thư nhận xét hay lắm!

Cả hai cùng hoà tiếng cười vang lên làm cho hai thiếu nữ ngồi phía sau cũng phải cười theo.

Nam Phương tiểu thư liền hỏi: - Như Ngọc, Như Vân cười gì đó hả?

Nghe Nam Phương tiểu thư hỏi, gã áo xám cũng quay nhìn hai cô gái mang tên Như Ngọc, Như Vân thì một nàng đã lên tiếng: - Dạ, thưa tiểu thư, vì tiểu thư và công tử đây cười vui vẻ quá nên nữ tỳ và Như Vân cũng vui lây.

Nam Phương chưa kịp nói gì thì gã áo xám lên tiếng trước: - Ồ! Cô Như Ngọc nói thế chứ tôi mà công tử, công tử gì chứ?

Nàng kia liền đáp: - Không tin xin công tử cứ hỏi tiểu thư của chúng tôi mà xem.

- Mà hỏi điều gì?

- Hỏi xem công tử có phải là ... một công tử không?

Nam Phương tiểu thư cười nhẹ rồi quay lườm hai nàng kia: - Thôi đừng chọc người ta nữa, không khéo các hạ đây lại bắt lỗi chúng ta bây giờ.

Gã áo xám quay nhìn nàng tiểu thư: - Điều đó tôi đâu dám. Hôm nay thật hân hạnh được tiểu thư bảo bọc cho vào tham dự đại hội là điều mơ ước quá cao của tôi rồi.

Vừa lúc đó chiếc xe bỗng chậm lại. Nam Phương tiểu thư lộ đầu ra ngoài xe gọi: - Như Sương! Như Tuyết! Đã đến rồi hả?

Có tiếng bên ngoài phía trước đáp: - Dạ thưa tiểu thư sắp sửa vào đệ cửu môn cốc.

Gã áo xám quay hỏi Nam Phương: - Ồ, vậy là chiếc xe đã đi qua tám cửa của cốc này rồi hay sao?

- Đúng vậy.

Gã áo xám đưa mắt nhìn ra phía vào là một vùng đầy hoa thơm cỏ lạ muôn màu muôn sắc thật hiếm thấy, nên gã nói: - Như vậy con đường vào cốc này đâu có gì hiểm nguy, gập ghềnh mà từ hai mươi năm nay không ai vào được?

Nàng tiểu thư lắc đầu: - Bởi vì các hạ chưa được am tường địa thế của 'Cửu Môn Cốc' nên nói thế, chứ con đường để đón tiếp khách võ lâm hôm nay là con đường mới tạo lập chứ lúc trước đâu có con đường quá dễ dàng như vậy này.

- Thật đi một ngày đằng, học một sàng khôn. May mắn được tiểu thư chỉ dẫn nên tôi mới biết thêm những điều chưa bao giờ tôi nghĩ tới. Nhưng...

Thấy gã ngập ngừng, Nam Phương tiểu thư hỏi ngay: - Nhưng thế nào, các hạ cứ phát biểu tự nhiên.

Gã áo xám xoa hai bàn tay rồi hỏi: - Nếu tiểu thư cho phép, tôi muốn hỏi là sau đại hội rồi, con đường này sẽ dễ dàng cho người ta ra vào thì đâu còn gì là Cửu Môn Cốc huyền bí nữa.

Nam Phương tiểu thư đôi mắt long lanh hơn cười nói: - Các hạ phát biểu thật tình lắm, nhưng Cửu Môn Cốc hôm nay không phải là Cửu Môn Cốc từ hai mươi năm nay.

- Thế nghĩa là sao?

- Không có gì khó hiểu vì Cửu Môn Cốc huyền bí vẫn ở cạnh nơi đây, nhưng không phải vào bằng những con đường này và cũng không phải êm ái mà chiếc xe ngựa có thể đi vào được.

- Thế nó ở đâu?

Nàng lắc đầu đáp: - Các hạ đừng nên biết, chỉ có hại thôi. Nó cũng có chín cửa cốc nhưng rất nguy hiểm, mà con đường mới này là nhân tạo. Với mục đích dùng làm nơi đại hội rồi sau đó nó không còn nguyên vẹn như thế này nữa.

Gã áo xám hơi nhíu đôi lông mày kiếm, ánh mắt thoáng sáng lên rồi giọng bình thản: - Chốn võ lâm quá phức tạp.

Gã vừa nói dứt câu thì chiếc xe cũng đã ngừng hẳn. Có nhiều tiếng chân chạy tới thật gấp. Cánh cửa xe được mở ra và có tiếng nói vọng vào: - Tổng Môn Thần Liệt Thiên Ôn và chín vị Môn Thần hân hạnh được đón tiếp tiểu thư.

Nam Phương tiểu thư trong bộ áo gọn ghẽ, nhưng sang trọng, từ trong xe bước ra nhìn một lượt những người đón tiếp rồi nói: - Tổng Môn Thần và chín vị chương môn khó nhọc quá. Nam Phương xin cảm ơn quý vị.

Tổng Môn Thần Liệt Thiên Ôn bước tới nói: - Tiểu thư đã quan tâm tới đây là điều thật vinh hạnh cho chúng thần rồi. Bây giờ xin mời tiểu thư vào đại sảnh.

Nàng vội xua tay rồi nói với Liệt Thiên Ôn: - Ta có người bạn đồng hành nữa.

- Thưa ở đâu?

- Trong xe.

- Trong xe?

- Đúng.

Liệt Thiên Ôn đưa mắt nhìn chín người Môn Thần thì đã nghe Nam Phương tiểu thư cất tiếng: - Xin mời các hạ.

Lúc này gã áo xám mới bước ra khỏi chiếc xe và trên đầu gã đã đội chiếc nón rộng vành che kín khuôn mặt, nên những người ở đây không ai nhìn rõ dung mạo của gã.

Tổng Môn Thần Liệt Thiên Ôn liếc nhìn gã rồi hỏi Nam Phương tiểu thư: - Đây là vị nào?

Nam Phương tiểu thư nói ngay: - Một người bạn của ta!

Rồi nàng nói tiếp: - Thôi chúng ta vào đại sảnh.

Gã áo xám từ lúc xuống xe tới giờ vẫn không mở lời. Gã bình thản và im lặng đi theo Nam Phương tiểu thư tiến vào đại sảnh.

Nơi đây một ngôi nhà bát giác thật rộng mênh mông được xây cất thật công phu. Chung quanh là những ngôi ngũ giác, lục giác được xây cất trên những chiếc hồ sen, có cầu nối với đất liền. Bên bờ hồ là những cụm liễu rủ bóng dịu dàng xuống hồ. Phía sau ngôi đại sảnh hình bát giác là hai dãy nhà dài tiếp cận với một rừng trúc xanh um.

Trong đại sảnh, giờ đây đủ loại khách nhân ngồi đầy vào những chiếc cảm đơn, những chiếc ghế chạm trổ tinh vi.

Nhìn khắp một lượt những khách tham dự ở phía xa, Nam Phương tiểu thư nói với Liệt Thiên Ôn: - Có đủ nhân vật của Cửu đại môn phái và những nhân vật danh tiếng chứ?

- Thưa vâng, đây đủ cả!

- Vậy thì hay lắm.

Rồi nàng hỏi tiếp: - Có cả Lỗ Nhạc Thanh công tử đến nữa chứ?

- Điều đó chắc hẳn rồi.

- Nhưng công tử đâu?

Liệt Thiên Ôn đưa mắt liếc một vòng rồi nói: - Công tử có nói hễ đến giờ khai mạc là công tử sẽ có mặt, nhất là công tử biết có sự hiện diện của tiểu thư thì công tử không thể vắng mặt được.

Nàng 'hứ' nhẹ một tiếng, lườm Liệt Thiên Ôn rồi hỏi: - Cốc chủ sẽ đến chủ trì chứ?

- Dạ, đó là điều lẽ dĩ nhiên.

Lúc này, tất cả đều ra khỏi đại sảnh.

Tiếng chuyện trò huyền thuyên của khách hiện diện vang ngập đại sảnh. Nhiều cặp mắt tò mò nhìn về phía Nam Phương tiểu thư và gã áo xám vẫn đi bên cạnh nàng, từ từ tiến vào hàng ghế danh dự.

Những lời bàn tán xầm xì thốt ra từ những khách tham dự nơi đây: - Ồ! Giai nhân nào thế kia?

- Nam Phương tiểu thư đấy.

- Nàng đẹp quá!

- Gã áo xám là gì của nàng mà hân hạnh quá vậy?

Còn thật nhiều ngôn từ nữa ca tụng nàng, ghen tương với gã áo xám, hay là những lời ngán ngơ tiếc thâm.

Gã áo xám vẫn im lìm đi cạnh Nam Phương rồi cũng ngồi cạnh nàng nơi hàng ghế danh dự.

Trong khi đó một giọng nói thật lớn vang vang khắp đại sảnh: - Thưa quý vị, bây giờ đến lượt chúng tôi xin đi đến từng người để nhận tín vật và xin quý vị vui lòng cho chúng tôi biết danh tánh của tín vật.

Không khí trong đại sảnh bỗng yên lặng vô cùng, từ nơi bàn danh dự có năm lão già đi đến từng người để nhận tín vật và ghi rõ danh tánh của khách tham dự, cũng như danh tánh của thủ cấp được làm tín vật.

Sự yên lặng hoàn toàn trong khách sảnh nên khi một nhân vật nào xướng danh mọi người đều nghe rõ cả.

Một lão già cầm cái sổ thật to loay hoay ghi khi khách nhân bị xướng danh.

Những lời xướng danh vẫn đều đều vang lên, hết người này đến người khác.

Gã áo xám nghe rõ từng người.

Bỗng một giọng nói trầm trầm: - Bàn tăng là Tuệ Nhân thuộc phái Thiếu Lâm, thủ cấp là Liễu Đạt tên phản môn của tệ phái.

Có nhiều tiếng 'ồ' nổi lên ngạc nhiên rồi trở về im lặng.

Một giọng the thé tiếp theo một người đàn bà: - Độc Trảo Cô là lão đây. Còn thủ cấp này là Tha Thủ Đồng Quyền thuộc phái Võ Đang.

Có tiếng một lão già hét lớn: - Độc Trảo Cô, lão đây sẽ giết bà để trả thù cho sự đệ của ta.

Vừa hét lão này định phóng người đến tấn công Độc Trảo Cô thì một lão già trong năm người nhận và ghi danh tín vật cất tiếng sang sảng: - Xin lão Trương Chu Hàn bình tĩnh cho. Điều luật nơi đây quý vị đã rõ. Trả oán trả hờn sau khi giải tán đại hội này.

Trương Chu Hàn hậm hực ngồi xuống đe dọa: - Rồi ngươi sẽ biết tay ta!

Năm lão già ghi danh tiếp tục làm phận sự. Khách nhân cứ im lặng nghe danh xướng khắp nơi trong đại sảnh.

Giọng của một lão già hỏi: - Còn danh tánh của tín vật.

Chàng thư sinh nhìn năm lão già rồi nhìn gói tín vật nói: - Quý vị có thích tín vật là một kẻ thật nổi danh không?

Điều ấy rất hay và đó cũng là điều chứng tỏ tài nghệ của khách nhân.

Chàng thư sinh cất tiếng cười cao ngạo hỏi: - Quý vị có nghe danh tôi bao giờ chưa?

Năm lão già nhìn nhau, rồi một lão ngáp ngừng đáp: - Điều đó... điều đó thì thật là chúng tôi chưa nghe danh Ngọc Diện Thư Sinh bao giờ.

- Đúng!

Chàng thư sinh đáp xong hỏi tiếp: - Vậy chắc quý vị sẽ biết danh của tín vật hơn tôi?

Lão già hỏi ngay: - Là ai vậy?

- Quý vị cứ mở ra sẽ rõ ngay.

Những lời đối đáp giữa chàng thư sinh và năm lão nhân đã gây sự chú ý cho tất cả mọi người trong đại sảnh, ngay cả Nam Phương tiểu thư nữa.

Một lão già cầm gói tín vật còn do dự chưa mở ra thì chàng thư sinh đã giục: - Lão nhân cứ mở ra sẽ rõ.

Lão này không còn ngần ngại nữa, lão cứ từ từ mở lớp vải đen bọc bên ngoài, trước hơn hai trăm cặp mắt theo dõi hồi hộp. Lớp vải đen được mở ra nhưng bên trong còn một lớp vải đỏ nữa. Lớp vải này còn thấm ướm máu, chứng tỏ chiếc thủ cấp này mới bị rời khỏi cổ của nạn nhân.

Lão già lại từ từ mở lớp vải đỏ, và rồi lớp vải đỏ được mở tung ra thì cũng biết bao nhiêu tiếng kêu kinh ngạc đồng loạt lên. Nhất là năm lão già cùng hét lớn: Á! Lỗ Nhạc Thanh công tử.

Riêng chàng thư sinh cũng bàng hoàng kinh ngạc hỏi trống: - Đây là thủ cấp của Lỗ Nhạc Thanh công tử sao?

Vừa từ lúc đó trên khán đài cao bỗng xuất hiện một lão già lưng giắt chiếc trượng chín khúc lớn tiếng hỏi: - Ngũ Lão Ma! Chuyện gì vậy?

Nghe tiếng hỏi năm lão già quay người lại cung kính nói: - Tham kiến cốc chủ.

Trong khi đó nhiều tiếng xì xào: - Ồ! Cốc chủ Cửu Khúc Ma Quân.

- Chuyện này rắc rối rồi.

Một trong lão trong Ngũ Ma cung kính nói: - Thưa Cốc chủ...

Lão ngấp ngừng thì Cửu Khúc Ma Quân giục: - Đại lão ma cứ nói ta nghe.

Lão ma đành phải trình bày: - Thưa Cốc chủ, tín vật của thư sinh này là thủ cấp...là...

Lão lại ngừng nữa nên Cửu Khúc Ma Quân hét lên: - Là ai?

- Là Lỗ Nhạc Thanh công tử!

Câu nói như tiếng sét nổ ngang đầu. Cửu Khúc Ma Quân thân hình hơi rung động, cặp mắt lão sáng quắc một cách ghê rợn. Giọng lão rít qua kẽ răng: - Lỗ Nhạc Thanh?

Rồi đột nhiên trong không khí yên lặng hoàn toàn này, lão hét lên: - Đâu? Thủ cấp đâu? Đưa ta coi!

Vừa hét là thân hình lão chao đi, vọt ngay tới chỗ để thủ cấp Lỗ Nhạc Thanh.

Lão chớp lấy chiếc đầu lâu đầy máu nhìn trừng trừng rồi giọng như sấm động hỏi: - Ai? Ai là chủ nhân chiếc thủ cấp này?

Ngọc diện thư sinh khoan thai nhích lên đáp gọn: - Ta!

- Người?

- Đúng!

Cửu Khúc Ma Quân nhìn chăm chăm vào chàng thư sinh, rồi đột nhiên ngửa mặt lên trần cất tiếng cười vang. Tiếng cười của lão mỗi lúc một lớn làm mái ngói đại sảnh tung bay lảo đảo vào ngay cả những khách nhân. Chẳng những thế, tiếng cười còn làm cho tai của những người võ công hơi kém, phải bịt tai lại đau đớn.

Thấy gã áo xám đưa hai tay bịt lấy tai, nên Nam Phương tiểu thư quay qua nói: - Vậy là không xong rồi! Các hạ cứ bịt thật chặt tai, ngồi yên trên ghế này đợi tiếng cười dứt hẳn hẳn hay.

Gã áo xám nhăn mặt đau đớn chỉ gật đầu rồi làm theo lời của nàng ta.

Trong lúc đó Cửu Khúc Ma Quân bỗng dừng hẳn tiếng cười giọng lạnh lùng nói với Ngọc Diện Thư Sinh: - Tuyệt! Tuyệt hảo võ công. Lấy được thủ cấp Lỗ Nhạc Thanh công tử thì ngươi đã vào hạng thượng đẳng của võ lâm rồi. Vậy mà ta chưa được biết ngươi.

Nghe nói thế chàng thư sinh liếc mắt về phía gã áo xám và hơi dừng lại nơi Nam Phương tiểu thư rồi chàng thư sinh héch mặt nói: - Hứ! Hạng sinh khả úy mà.

Cửu Khúc Ma Quân tức giận tóc dựng ngược lên, lão hét: - Giỏi, giỏi lắm, hãy đỡ chưởng của ta đây.

Tay trái đặt vào đan điền, tay phải của Cửu Khúc Ma Quân đẩy mạnh song chưởng ra tấn công chàng thư sinh. Chàng ta vừa thấy bóng chưởng bổ tới tức thì thân ảnh như bóng ma trôi, chập chờn dời vị trí đúng lúc chưởng phong ập tới.

Đánh hụt một chưởng đầu, lão Cửu Khúc Ma Quân lồng lộn hét: - Hãy đỡ!

Song chưởng của lão ào ào đẩy ra nhưng cũng như lần trước, chàng thư sinh đã xử dụng một bộ pháp tuyệt luân tránh né trọn vẹn.

Một đại ma đầu khét tiếng giang hồ vậy mà đã hai chưởng không đánh trúng chàng thư sinh một cái thì làm sao lão không tức giận lồng lộn.

Lão rút phắt chiếc trượng chín khúc ra cầm nơi tay, quay một vòng tròn xé gió vi vu.

Khách nhân bây giờ lại ồn ào lộn xộn hơn, nhiều tiếng la ó và có chỗ đã cãi vã rồi động thủ làm bàn ghế ngã lung tung.

Tuy vậy Cửu Khúc Ma Quân vẫn tiến lên hét: - Hãy coi trượng đây.

Tức thì chiếc đầu trượng như muôn ngàn con rắn chằng chịt đan thành tấm lưới chụp xuống người chàng thư sinh.

Trong tay không một vũ khí, chàng ta lập tức dùng chân đá tung chiếc bàn bay vào người Cửu Khúc Ma Quân và hai tay chộp hai cái ghế phóng đi theo thế tấn công đối phương từ hai bên hông.

Chiếc trượng chín khúc buộc lòng phải đỡ những vật bắn tới, thì cũng lúc này chàng thư sinh nhún người phóng qua cửa sổ lao đi.

Cửu Khúc Ma Quân hét thật lớn: - Đuổi theo!

Lập tức năm lão già Ngũ Lão Ma như năm mũi tên rời khỏi cung bắn đi theo chàng thư sinh, đồng thời Cửu Khúc Ma Quân cũng rút người theo, bỏ mặc bao nhiêu khách vẫn đang ngơ ngác hay có những người đang động thủ với nhau mỗi lúc một ác liệt.

Hai người động thủ.

Rồi mười người.

Rồi ba mươi người.

Trận chiến mỗi lúc một lan tràn dần, tiếng la hét, tiếng than chết chóc vang lên.

Nơi đại hội bỗng chốc là một tấn tuồng đẫm máu.

Trước cảnh trạng này, những môn hạ của Cửu Khúc Ma Quân đành thúc thủ. Ngay cả lão Tổng Môn Thần Liệt Ôn và chín Môn Thần cũng vô phương can thiệp nên Nam Phương tiểu thư quay sang nói với gã áo xám: - Các hạ, chúng ta đi thôi.

Gã áo xám chỉ gật đầu rồi lặng lẽ đi theo Nam Phương tiểu thư ra phía sau đại sảnh rồi theo một lối khác tiến ra nơi chiếc xe ngựa đang có sẵn bốn nàng con gái theo hầu đứng đợi. Tay nàng nào cũng lăm lăm vũ khí, sẵn sàng can thiệp nếu có đối phương tấn công bất ngờ.

Nam Phương tiểu thư bước lên xe và nói với gã áo xám: - Các hạ lên xe để chúng ta đi ngay tốt hơn.

Chiếc xe được bốn con tuấn mã kéo đi như bay trong phút chốc đã ra gần tới đệ nhất môn cốc thì bỗng nghe một tiếng nổ vang rền từ nơi đại hội vọng đến.

Gã áo xám liền hỏi nàng tiểu thư: - Tiếng nổ gì vậy hả tiểu thư?

Đôi mày nàng hơi nhíu lại rồi đáp: - Tôi cũng như các hạ, làm sao biết được, song có lẽ là địch nhân đặt chất nổ để ám hại khách nhân trong lúc lộn xộn này để Cửu Khúc Ma Quân mang tiếng.

Gã áo xám nắn chiếc nón rộng vành trên tay giọng băng quơ: - Không biết có người nào thiệt mạng chăng? Nếu có kẻ đặt chất nổ để ám hại khách nhân thì thật là dã man đáng giết lắm!

Nam Phương tiểu thư nhìn gã giọng nhỏ nhẹ: - Ồ! Chuyện giang hồ thì lắm xảo quyệt lọc lừa, hơi đầu mà để ý cho mệt trí.

Lúc này chiếc xe ngựa vừa qua khỏi đệ nhất môn cốc, bỗng có một bóng người lao vút đến. Chiếc xe ngựa ngừng gấp lại. Bốn con ngựa hí lên vang lừng.

Nam Phương tiểu thư ló đầu ra ngoài cửa xe hỏi: - Chuyện gì thế?

Tức thì một Môn Thần kính cẩn nói: - Thuộc hạ có điều muốn thưa cùng tiểu thư.

Hắn vừa nói xong liếc về gã áo xám nên Nam Phương tiểu thư hiểu ý liền mở cửa xe bước ra.

Nàng nói với gã áo xám: - Xin lỗi các hạ đợi tôi một chút.

Gã áo xám mỉm cười nói ngay: - Tiểu thư cứ tự nhiên.

Nam Phương tiểu thư rời xe tiến về phía đầu xe thì lão Môn Thần lúc nãy đã nho nhỏ nói với nàng. Vì câu chuyện lời cuốn như thế nào đó, mà giọng nói của lão ta có mấy tiếng hơi lớn: - Dạ ... thư sinh đó ... nơi Cổ thành.

Mấy tiếng đó đập vào tai gã áo xám làm đôi mày gã nhíu lại đáng suy tư. Vừa lúc đó Nam Phương tiểu thư mở cửa xe bước vào, vẫn giữ nụ cười duyên dáng, nàng nói: - Phiền các hạ phải chờ đợi.

- Đâu có gì, được đi xe của Tiểu thư là điều vinh hạnh cho tôi rồi.

Nàng cất tiếng cười trong đôn rồi hỏi: - Tôi muốn mời các hạ về nơi trú ngụ của tôi để chúng ta uống rượu nhắm trà bàn việc văn chương thế sự cho vui không biết các hạ có vui lòng nhận cho không?

Gã áo xám thoáng nét suy nghĩ rồi vui vẻ nói: - Tiểu thư mời với những lời khéo léo như vậy thì tôi làm sao từ chối được.

Cả hai cùng cất tiếng cười vui vẻ.

Rồi gã áo xám hỏi: - Nơi trú ngụ của Tiểu thư ở đâu?

Nam Phương tiểu thư đáp ngay: - Tại Cổ thành.

- Cổ thành?

- Các hạ biết thành này?

- Gã áo xám lắc đầu: - Không, không, tôi nào biết được, chỉ vì cái tên nghe hay quá nên tôi mới ngạc nhiên vậy thôi.

- A! Thế thì các hạ sẽ còn nhiều ngạc nhiên hơn nữa khi đến Cổ thành.

- Vậy thì vui lắm!

- Các hạ không sợ hãi chứ?

- Không đâu.

- Thế thì chúng ta đi.

Chiếc xe ngựa lại vọt đi theo tiếng vó câu dập dồn. Bóng tối đã hoàn toàn bao trùm mọi vật. Trên con đường nhỏ đìu hiu của một vùng cây cối sâm uất trải rộng bao la, không tìm thấy một ngôi nhà, vậy mà chiếc xe ngựa vẫn đều đặn lăn nhanh bởi bốn con ngựa trắng phi đều.

o O o